

Discurs graduació Núria

Bona vesprada a tots i totes. Vos he de dir que jo al principi me vaig oferir per fer el discurs a la graduació, i després pensava ostras i si no se que dir, quina vergonya, però m'he n'he donat compte que no ha sigut tan difícil com pensava.

En primer lloc, volie agrair a tot el professorat que ens ha acompanyat des del primer dia que vam entrar a este institut, tant els que ens han acompanyat en aquests últims i més complicats anys, com els qui ho van fer quan encara èrem uns xiquets a l'ESO (i no sabíem la que ens venia per davant, mare meua).

Gràcies també a aquelles amistats que quan més ho necessitàvem, han estat amb nosaltres, tant aquells que estaven ací com els qui malgrat la distància sempre han estat ahí, als familiars que han hagut de suportar els nostres baixons, i a tutors com la meua, Fina, que s'han preocupat per nosaltres des del primer moment.

Al llarg d'aquests anys, hem passat alguns dels millors moments amb persones que hem tingut la sort de conèixer ací, els viatjes a la neu, els torneig al pati, les excursions en bici, vindre tota la classe en el mateix outfit; encara que també hem de reconèixer (i no me digueu que no) que han hagut moltes nits estudiant fins les tantes, molts plors i més decepcions de les que haguèrem volgut.

La COVID-19, que no sé si estem més fartes de sentir parlar-ne d'ella o de la selectivitat, ens ha marcat el nostre camí per l'institut. Quasi pareix mentira que fa tres mesos portàvem mascareta tots els dies i fa dos vam poder cel·lebrar la nostra volguda Magdalena. Vos enrecordeu que l'any passat no canviàvem de classe i al final acabàvem tots junts al passadís?

Però bé, centrem-nos, l'important és que ja hem acabat aquesta etapa que tantes ganes teníem de tancar, i ara que és el moment, no la volem deixar enrere i fins i tot la trobarem a faltar. Trobarem a faltar les cares d'adormits a les 8 del matí, les guàrdies jugant a volei, eixir a la placeta al pati, els examens amb la cours-navette sonant de fons, o les hores d'optativa que ens donaven un respir.

Possiblement, avui siga l'últim dia que estem tots junts, ací sentats al saló d'actes, acabant al mateix lloc on vam començar. Qui ens hagués dit a aquells xiquets de primer de l'ESO que el moment en el que seriem els majors de l'institut arribaria. Així que xics i xiques, anem a disfrutar del nostre dia, i enhorabona, ho hem aconseguit.